

Sygn. akt: I C 917/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Mleczko-Pawlikowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. z siedzibą w G.

przeciwko Zespołowi (...) w C.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Zespołu (...) w C. na rzecz powoda B. G. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą P. z siedzibą w G. kwotę 1.682,66 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt dwa złote i sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,

II. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powódka B. G. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P. z siedzibą w G., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika pozwem wniesionym w dniu 9 czerwca 2017r. wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego Zespołu (...) w C. kwoty 1.682,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż pozwany zamówił u powódki towar. Powódka zrealizowała zamówienie i wystawiła fakturę VAT. W związku z brakiem zapłaty powódka wezwała pozwanego do zapłaty, na co pozwany w żaden sposób nie zareagował. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna w kwocie 1.512 zł, skapitalizowane odsetki od dnia płatności do dnia wniesienia pozwu w kwocie 8,66 zł. oraz kwota 162 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2017r. Referendarz sądowy stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany Zakład (...) w C. nie ustosunkował się do żądania pozwu, nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił, co następuje.

Powódka B. G. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P. z siedzibą w G., dostarczyła pozwanemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w C. towar w postaci siatki do leczenia zaburzeń statyki dna miednicy mniejszej. Powódka w dniu 18 kwietnia 2017r. wystawiła fakturę VAT nr (...)r. na kwotę 1.512 zł. Termin płatności został ustalony na 30 dni do dnia 18 maja 2017r., a forma płatności przelew.

/dowód: faktura VAT nr (...) k. 8/

Pismem z dnia 25 maja 2017r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności objętej między innymi wskazaną powyżej fakturą.

/dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 9, potwierdzenie nadania przesyłki k. 10/

Sąd zważył co następuje.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie twierdzeń strony powodowej (art. 339 § 2 kpc), uznając powództwo za uzasadnione. Pozwany nie stawiał się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Zatem Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda w oparciu o treść art. 339 kpc, który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przepis art. 339§ 2 kpc przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (tak wyrok Sądu Najwyższego z 6.6.1997 r., I CKU 87/97). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Regulacja ta zrównuje w skutkach brak zajęcia stanowiska przez pozwanego z przyznaniem przez niego okoliczności faktycznych (art. 230 kpc).

W doktrynie przyjmuje się, że jest to domniemanie mające swoisty charakter, u którego podstaw leży właśnie fikcja przyznania. Substrat faktyczny wyroku zaocznego w tym ujęciu stanowią twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Nie chodzi zatem o ustalanie faktów przez sąd na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Sąd nie dokonuje żadnych operacji poznawczych (tak komentarz do art. 339 KPC, pod red. Piaseckiego, Legalis). Zatem domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego, zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Przy czym ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 18.2.1972 r., III CRN 539/71, L.).

Należy jednak zauważyć, iż uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (tak wyrok Sądu Najwyższego z 31.3.1999 r., I CKU 176/97; z 15.3.1996 r., I CRN 26/96; z 15.9.1967 r., III CRN 175/67). Kontrola Sądu w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy czynność prawna nie jest bezwzględnie nieważna, czy dochodzone roszczenie nie jest przedawnione, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego, czy nie ma zмовы stron, działania w celu obejścia prawa (tak komentarz do art. 339 KPC, pod red. Piaseckiego, Legalis). W przepisie tym chodzi o kwalifikowaną postać wątpliwości, a mianowicie muszą być one uzasadnione. Te uzasadnione wątpliwości mogą powstać, np. gdy podane w pozwie okoliczności stają w sprzeczności z faktami powszechnie znanymi (art. 228 § 1 kpc) lub faktami znanymi sądowi urzędowo (art. 228 § 2 kpc). Uzasadnione

wątpliwości mogą też powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie do stanu faktycznego sprawy są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. W takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone, choć w istocie będzie się ono ograniczało jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda i ewentualnie dopuszczonych przez sąd z urzędu.

W niniejszej sprawie przytoczone w pozwie okoliczności nie budziły w ocenie Sądu uzasadnionych wątpliwości ani nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W myśl art. 605 kc, przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Powódka dostarczyła pozwanemu towar, na okoliczność czego wystawiła fakturę VAT. Pozwany nie zakwestionował ani zasadności ani wysokości dochodzonej pozvem kwoty, w tym kwoty skapitalizowanych odsetek od dnia wymagalności roszczenia – daty płatności do dnia wniesienia pozwu.

W kwestii zaś żądania przez powódki kwoty 162 zł tytułem tzw. rekompensaty z art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013r., poz. 403 ze zm.), wskazać należało, iż żądanie to w świetle okoliczności przytoczonych w pozwie nie budziło wątpliwości, w zakresie spełniania przesłanki żądania przez powódkę zapłaty tej kwoty.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 powołanej ustawy, wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

W myśl zaś art. 2 pkt 1 i 3 ustawa ta ma zastosowanie do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są: przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.) oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164) W niniejszej sprawie powódka jak i pozwany są podmiotami do których ma zastosowanie przedmiotowa ustawa.

Artykuł 8 wskazanej ustawy precyzuje, w jakich sytuacjach wierzycielowi przysługują odsetki od dłużnika. I tak w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie; 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Ustęp 2 powołanego przepisu wskazuje, iż termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, termin ten nie może przekraczać 60 dni.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu powódka – wierzyciel nabyła uprawnienie do odsetek o których mowa w art. 8 ust. 1 (spełniła swoje świadczenie i nie otrzymała zapłaty w terminie określonym w umowie). Tym samym nabyła również prawo do żądania równowartości kwoty 40 euro, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności określoną w art. 10 ustawy. Podkreślić należało, iż zgodnie z poglądem wyrażonym w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015r. (III CZP 94/15) rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy. W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wskazał, iż przewidziane w art. 10 u.t.z. uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie

oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakikolwiek uszczerbek związany z spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. O tym, że powstanie tego uprawnienia nie jest związane ze szkodą świadczą przynajmniej dwie okoliczności. Ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty, które musi on ponieść w związku z odzyskiwaniem należności. Ponadto w art. 10 ust. 2 u.t.z. przewiduje się, że jeżeli wierzyciel poniesie wyższe koszty odzyskiwania należności, przysługuje mu w uzasadnionej wysokości, zwrot tej nadwyżki. Celem tej regulacji, nie jest rekompensata wierzycielowi kosztów jakie poniósł on w związku z dochodzeniem należności odnoszących się do konkretnej transakcji, lecz skłonienie dłużnika do zapłaty w terminach określonych w ustawie oraz stanowiącej podstawę jej wprowadzenia do prawa polskiego, Dyrektywie (...). Skoro zaś celem tej Dyrektywy jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to uprawnienie do żądania od dłużnika zryczałtowanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności, należy postrzegać jako jeden ze środków służących realizacji tego celu.

Ponieważ pozwany nie zakwestionował sposobu przeliczenia kwoty 40 euro na złotówki, Sąd przyjął za prawidłową kwotę wskazaną w pozwie tj. 162 zł z tytułu rekompensat za koszty odzyskiwania należności objętych dołączoną do pozwu fakturą.

Reasumując Sąd w całości uznał żądanie powódki o zasądzenie dochodzonej pozewem kwoty za uzasadnione, o czym orzeczono na podstawie art. 605 kc co do należności głównej i skapitalizowanych odsetek oraz co do kwoty 162 zł o czym orzeczono na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013r., poz. 403 ze zm.) jak w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481§ 1 kc, zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 10 czerwca 2017r. – dnia następnego od dnia wniesienia pozwu, albowiem w tym dniu roszczenie było już wymagalne. Zgodnie z art. 10 ustawy o transakcjach handlowych rekompensaty te należą się wierzycielowi od chwili nabycia uprawnień do żądania odsetek o których mowa w art. 8 ust 1 ustawy, zatem na dzień wniesienia powództwa były one już wymagalne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik postępowania. Zasądzona kwota obejmowała następujące kwoty: 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powódek – radcy prawnego zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.), 17 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa i kwotę 30 zł tytułem opłaty od pozwu.

Wyrokowi w pkt I i II nadano rygor natychmiastowej wykonalności, stosownie do przepisu art. 333§1 pkt 3 kpc.